

ца. Той дълго гледа презъ мжтното стъкълце да се дигне мрака, да се разпукне зорницата и звезди като момина сълза да нацъвятят, но умората все повече смрачава предъ очитѣ му и той ги притваря.

Събудиха го камбанитѣ. Жени, деца, баби отиваха на църква. Като къмъ църква полетѣ и той навънъ. Отиде въ плѣвнята, побави се малко, мушка се, като че вади плѣва за добичетата, и току се показа цѣлиятъ въ плѣва.

— Ама, мамо! — проплака той и затърка подпухналитѣ си очички.

— Продадохме я ние, продадохме... по петъ лева китката я продадохме! — смѣе се майка му.

— Лъжешъ, мамо.

— Е па лъжа... Кой ще ти вземе тия треволяци, бе мама? То ако се печелѣше така лесно... Той, куриеринѣтъ все ще донесе съ пощата и по нѣкоя лъжа. То става туй, ама тамъ-ии по градоветѣ, цвѣтарници... или дето сж до самъ гаритѣ. А тѣй да мѣкнешъ ти отъ двайсетина километра момина съл-

за и тя повѣхнала... Хе я тамъ на боклука.

Танчо заплака, като видѣ цвѣтето си хвърлено на боклука.

— Тѣй де, държи ли се момина сълза тѣй... задушно въ плѣвнята! Две-три китчици само отбрахъ... въ котела: дано се саживятъ, — съживи го тя, той дигна главичка. Майка му го изгледа усмихнато и зачопли вжзелчето на окжсаната си забрадка.

— Пъкъ дето си се бѣхталъ, — подаде му тя една пара, — нѣ ти сега... тѣ бѣха за свѣщи отредени, ама хайде ще мине тоя Великденъ и безъ свѣщи. Ти си ми свѣщицата на мене.

Танчо подскокна отъ радост. Като сж гръмнали музикитѣ на срѣдъ село, като се разлюлѣли люлкитѣ, като се развикали продавачитѣ: „Ха при насъ, момченца, пржчици и пѣтленца... и ширбетъ като медъ!...“

Малкиятъ спестовникъ стисна спечелената съ толкова трудъ парѣ и хукна къмъ срѣдъ село.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

Л Е Т Е Ц Ъ

Искамъ, мамо, и мечтая волно да летя въ безкрая

и надъ нашия градецъ да съмъ най-добъръ летець!

Като птичката крилата да излитвамъ въ небесата,

да ме понесе навредъ моятъ брѣмналъ самолетъ.

Отъ високо да изпратя бодъръ поздравъ на земята,

бодъръ поздравъ, миль приветъ и отъ моя самолетъ.

Надъ града ни, мамо, искамъ да се спусна долу низко

и срѣдъ двора, отъ сърдце, да ти пустна писъмце.

Да следите всички вие, какъ надъ кжщитѣ се вия,

какъ хвърча, като орелъ — золнокриленъ, младъ и смѣлъ.

Асенъ Босевъ